

kendt og anerkendt af alle, tager sig ud i tyske Øjne. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa det altydske Forbunds Aarsmøde i Essen den 2. og 3. September dette Aar. Jeg vil straks svare paa en Indvending, jeg ved man vil gøre, naar jeg drager dette frem, nemlig at det er ret underordnet, hvad Altydskerne mener i Øjeblikket, idet jeg hertil vil sige, at jeg tror, at den altydske, eller lad mig hellere sige den nationalistiske Tanke i Tyskland aldrig nogen Sinde har været stærkere end netop nu. Paa nævnte Møde blev der af en af de nationale tyske Førere givet en Oversigt over Tyskhedens Skæbne i de aftraadte Landsdele og Distrikter. At det ikke var særlig blide Ord, der faldt til Czekoslovakiet, Italien, Frankrig, Belgien og Polen, siger sig selv, men alligevel blev det fremhævet, at Forholdene, hvad Behandlingen af den tyske Befolkning angik, var relativt gunstige i Sydtyrol og i Nordslesvig. At denne Indrømmelse imidlertid ikke skulde stige de paagældende Lande til Hovedet, viste Talerens følgende Sætning, idet han fremhævede meget kraftigt, at ikke desto mindre var der overalt, altsaa ogsaa i vort danske Nordslesvig, kun Tale om „en Forskel i de anvendte Midlers Grad af Raahed“.

Naar man nu ved, hvor liberalt og fuldkommen ligeligt den danske Regering og ikke alene det officielle Danmark, men ogsaa hele det danske Folk bestræber sig for at stille Tyskere og Danskere i de blandede Distrikter Nord for den nye Grænse, ved man næsten ikke, om man skal le eller græde over saadanne Udtalelser. Men naar man betænker, hvilken Sød det er, der saas her, saa tror jeg i alt Fald, vi gør klogt i at gøre os Alvoren i denne Sag klar.

Dette er jo kun en enkelt Udtalelse fra altydsk Side. Jeg kunde supplere den med utallige andre og vel at mærke ogsaa fra ikke-altydsk Side. Samtidig bringer den tyske Presse som nævnt med stedse stigende Hyppighed den ene Historie efter den anden, som kun er alt for vel egnet til at underbygge en saadan Opfattelse. At den almindelige Uvillie mod alle fremmede, som er et Udslag af Valutaforholdene, og specielt de saakaldte Valutaturister, dernede bidrager til at gøde Jordbunden for den Slags Ophidselsesarbejde, siger sig selv.

Jeg henleder Opmærksomheden paa en Meddelelse, som nylig er gaaet igennem den tyske Dagspresse. Den fremtræder under Overskriften „En tysk Læges Forhaanelse gennem det danske Justitsministerium“. Heri omtales, at den danske Justitsminister nylig har nægtet en tysk

nordslesvigsk Læge, en Dr. Jacobsen, Praktiseringstilladelse i sin Hjemstavn, medens samme Læge nu har faaet at vide, at der intet er i Vejen for hans Ansættelse paa Grønland. Jeg ved ikke, hvorledes Tyskerne forestiller sig Grønland, om de mener, det er noget i Retning af Sibirien, men i alt Fald bliver denne Meddelelse fortolket saaledes, at det er en udsøgt Haan mod den paagældende Læge, at der er nægtet ham Praktiseringstilladelse i hans Hjemstavn, hvorimod man forsøger „ihn nach Grönland abzuschicken“, som det hedder paa Tysk. Denne hele Historie blev naturligvis fremstillet som et Bevis paa, hvor hyklerisk den Velvillie, der vises overfor Tyskerne i Nordslesvig, er. Jeg vil i Forbigaaende benytte Lejligheden til at bede den højtærede Justitsminister undersøge denne Sag, og jeg tvivler ikke om, at det baade vil være ham kært og let at give en noget anden Forklaring end den, vi her har stiftet Bekendtskab med. (*Justitsministeren [Rytter]: Den er dementere!*). Saa beder jeg om overfor den højtærede Justitsminister at maatte fremhæve, at dette Dementi i hvert Fald ikke har været i alle de Blade, hvori Historien har været gengivet. Her er jeg ved Kærnen i det Punkt, jeg vil berøre, og som jeg straks skal komme til.

Jeg vil som et andet Eksempel tage en Artikel i det ansete liberale Blad „Dresdener Anzeiger“ for 26. September d. A. Deri er optaget en Korrespondance dateret Flensborg, som man altsaa skulde tro sikrede en særlig Sagkundskab i det Emne, der blev behandlet, nemlig Tyskhedens Kamp i de nordlige Grænseegne. Hvilken Sagkundskab det er, der præger denne Artikel, skal vi straks blive præsenteret for. Artiklen begynder med at betone, at den Kamp, der her nordpaa føres om Tyskheden, ikke er en aaben og ærlig Kamp, idet Modstanderne kæmper med et vigtigt Vaaben, der hedder den danske Krone. At dette Moment i det kulturelle Arbejde Syd for Grænsen selvfølgelig har sin Betydning, tror jeg, vi alle maa indrømme, samtidig med at det bør understreges, at hvis Tyskland selv gav den danske Befolkning dernede de Skoler og Kirker, den har Krav paa, og som man fra dansk Side yder den tyske Befolkning Nord for Grænsen, saa vilde Begrebet den danske Krone overhovedet ikke forekomme i denne Sammenhæng. Men helt tragikomisk er det, naar Artiklens Forfatter gaar over til at skildre Forholdene Nord for Grænsen, altsaa i de til Danmark afstaaede Landsdele, thi ogsaa